

ninger; jeg derom har gjort i Folketinget, og som jo heller ikke blev modsagt fra Udvalgets Side under Forhandlingerne. Jeg er altsaa ganske enig i, at det kan være betænkeligt at forandre Lønningssatserne i en Lønningslov gennem Finansloven, men ikke i, at man skulde være afskaaret fra at forøge Personalet i en Statsvirksomhed ved Forslag paa Finansloven.

Derimod er jeg ganske enig i de Bemærkninger, som det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Johansen) fremførte i Forstaaelse med Folketingets Udvalg og overensstemmende med, hvad der staar i dettes Betænkning, om, at det mindre heldige Forhold, at to af Bureauets Tjenestemænd tillige har Ansættelse i Centraladministrationen, maa bortfalde ved første Lejlighed. Derom kan jeg ogsaa henvise til mine Bemærkninger i det andet Ting.

Oluf Jensen: Jeg vil kun i Modsætning til den højtærede Minister sige, at min Opfattelse — og jeg tror for Resten ogsaa de fleste Medlemmers her i Tinget — er den, at det ikke alene er Forhøjelse af Lønninger, men ogsaa Ansættelse af nyt Personale, som ikke maa finde Sted paa Finansloven. Det hævdede vi, som jeg før sagde, i Fjor ved Behandlingen af Statspolitiloven; der blev taget den Bestemmelse, at en Forøgelse af Statspolitiet ikke skulde kunne ske paa Finansloven, og dette Standpunkt har dette Ting indtaget i flere Tilfælde. Det er meget rigtigt, som den højtærede Minister siger, at hans Bemærkning ikke blev modsagt i Folketinget. Det er netop af den Grund, at jeg har tilladt mig her at reservere Landstingets Stilling overfor denne Opfattelse. Naar imidlertid den højtærede Minister siger, at det kan være vanskeligt hver Gang at komme med noget saadant paa et særligt Lovforslag, saa kan jeg i og for sig ikke se, at det er vanskeligt end at komme med Lønforhøjelse paa et saadant Forslag, jeg synes, at det maa blive det samme. Der er adskillige andre Love, hvor det maa blive nødvendigt. Naar det f. Eks. drejer sig om Antagelsen af et forøget Personale, lad mig sige paa et Amtskonstor, saa lader det sig ikke gøre uden Lov, thi der er fastsat en bestemt Sum og der skal en ny Regulering af Kontorholdsloven til, for at det kan ske, og det skal ske ved Lov. Der er mange andre Tilfælde, hvor det er nødvendigt, at der bliver tilvejebragt en Lov for at gennemføre en Forøgelse af Personalet. I dette Tilfælde faar Spørgsmaalet maaske ikke stor praktisk Betydning, idet der, som den

højtærede Minister sagde, vist ikke i et længere Tidsrum vil blive Brug for mere Personale, men hvis der skulde blive Tale om en Forøgelse af dette, kan jeg slutte mig til de Udtalelser, som baade den højtærede Minister og et æret Medlem før fremkom med, om, at man da maa forudsætte, at Arbejdstiden vil blive noget forøget for det nuværende Personale, idet dette har en mindre Arbejdstid, end Personalet i de andre Etater har. Nogen praktisk Betydning faar det, som sagt, maaske ikke i dette Tilfælde. Jeg har kun villet reservere Landstingets Opfattelse af, at det ikke alene er selve Lønningerne, men ogsaa Forøgelsen af Personalet, der ikke bør ske ved de aarlige Finanslove.

Ministeren for Handel og Søfart (Hassing Jørgensen): Jeg maa sige, at jeg kan vanskeligt tiltræde den Opfattelse, som det ærede Medlem gjorde gældende.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden formelig Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 156 af 27. Maj 1908 om nye Jernbaneanlæg m. v. [Hornbæk—Gilleleje-Banen].

(Lovforslaget findes i Tillæg C: Sp. 369).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Jeg skal tillade mig at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvilie. Det blev fremsat i Folketinget fra Regeringens Side som et Forslag om at yde et Tilskud paa 200,000 Kr. til Anlæg af en Bane fra Hornbæk til Gilleleje, idet der havde rejst sig en ret stærk lokal Bevægelse for at faa gennemført denne Bane; den findes i øvrigt opført paa Jernbaneloven af 1908, men det havde vist sig, at det ikke var muligt at tilvejebringe den fornødne Kapital til Banens Anlæg, og det var derfor nødvendigt at søge Statens Medvirkning dertil. Til Støtte derfor paaberaabte man sig overfor Regeringen de meget betydelige Interesser, som Staten har som Grundejer i den paatænkte